

הקיבוצניק שגילה את אלוקים בהודו

בראשית

באור כשדים ובחרן מנהל אברהם קרבות וויכוחים בניסיון לשכנע את אומות העולם בקיומו של אלוקים ומסתכן בחייו. בכנען הוא משנה אסטרטגיה ופועל להטמיע את האמונה הפשוטה באלוקים, ומצליח.

לבד במיטה

השבוע אני רוצה לספר לכם על "אברהם אבינו" שנולד וגדל בכפר רופין, קיבוץ שקרוב לבית שאן. כשהיה צעיר, גדל דותן קורתו כילד חייכן וחמוד, אבל בגיל הנעורים משהו בפנים התחיל להפריע לו. הוא הרגיש "לא שייך" ולא הזדהה עם הערכים שלימדו אותו בקיבוץ. הוא חיפש משהו ולא ידע מה. כתוצאה מכך הוא הפך לילד קצת מופרע וכו'.

בגיל שש-עשרה הוא הקים להקה שבה היה הסולן. דותן שר שירי רוק ובנוסף לכך הוא גם כתב שירה. השם שהוא בחר היה 'המקלט', שכן הוא חיפש מקלט לברוח מכל הדברים שהרגיזו אותו בעולם שבו הוא גדל.

בגיל 21 הוא נסע להודו. הסיבה לנסיעה הייתה בגלל שאחיו שנסע לשם עוד לפניו, פגש בהודו צעירה מקומית והתחתן איתה ובעקבות כך כל המשפחה נסעה לביקור בהודו. המשפחה חזרה לארץ ודותן נשאר לטייל

ביחד עם החברה שלו מישראל.

בהודו הוא פגש חבר שהיה קצת יותר בעניין של 'רוחניות'. החבר היה מסתובב בבתי חב"ד והוא ניסה לסחוב גם את דותן לשם. אבל דותן היה עקשן וציני ובשום אופן לא רצה לשמוע על יהדות. בכל פעם שהחבר סיפר לו על משהו שהוא למד בבית חב"ד, הוא היה מתווכח איתו ומוכיח לו שזה לא נכון וכו'.

יום אחד בעודו מטייל בהודו, קיבל דותן עקיצת יתוש ברגל. בתחילה הוא לא ייחס לכך כל חשיבות, אבל משום מה העקיצה הזאת הלכה והתפתחה לפצע גדול עם מוגלה, דבר שהלך והחמיר עד שהוא לא יכל ללכת על הרגל, וכך שכב כמה שבועות במיטה מדוכא.

במשך כל תקופת המחלה אותו חבר ישראלי טיפל בו עם חבילת התרופות שהם הביאו איתם מישראל, אבל כל מה שעשו לא עזר. יום אחד החבר אמר לו: "דותן, תתפלל לה' שיעזור לך". הוא שוב פעם התחיל להתווכח שהוא לא מאמין וכו'. ואז החבר שלו קם, לבש את התיק על הכתף ואמר לו: "אם אתה לא מוכן להתפלל אז תסתדר בעצמך! אני עוזב. אני לא הולך לבזבז את כל הטיול שלי לשבת איתך ליד המיטה!". החבר טרק את הדלת ויצא מהגסט אהוס.

פתאום דותן נשאר לבד. ואז לראשונה בחייו כשהוא בן יותר מעשרים הוא מצא את עצמו מדבר עם בורא עולם. הוא אמר: "אלוקים, מספרים שאתה קיים. אני לא יודע אם אתה קיים, אתה רואה שאני נשארתי לבד ואפילו החבר היחיד שנשאר לי לי [?] הלך [?] תרחם על ההורים שלי שיתגעגעו אלי, ועל החברה שלי שלא תראה אותי יותר [?]". דותן היה בטוח שזה הסוף שלו. הוא זוכר שהוא אמר להקב"ה: "אני יודע שלא עשיתי שום דבר ממה שביקשת מהיום שנולדתי, אבל עכשיו אני צריך את עזרתך, אני ממש מבקש חסד חנינם. תושיע אותי, תעזור לי!".

וכך במשך שעה ארוכה הוא התפלל ושפך את לבו לה'. איך שהוא מסיים את התפילה לפתע החבר שלו מופיע. דותן אמר לו: "אה, לא עזבת אותי!".

אז החבר ענה לו: "נראה לך שאני אעזוב אותך? אתה חבר שלי!". ואז דותן אמר לו: "רק עכשיו סיימתי לדבר עם החבר שלך". דותן הופתע ושאל "איזה חבר? וכי היה פה עוד מישהו?". דותן ענה לו: "עם הקב"ה". החבר התרגש ואמר בהתלהבות: "מי היה מאמין שדותן קורתי יפנה לקב"ה!".

מלאך מופיע

ביום למחרת הגיעה למקום תיירת שוויצרית שבמקצועה היא אחות. שמה היה פריה שבהינדי זה "תפילה". האחות שפכה לו תרופה חריפה על הפצע, ותוך שבוע הוא כבר היה מסוגל ללכת על הרגליים. למחרת האחות נעלמה כלעומת שבאה ומאז הוא לא ראה אותה. הוא חושב שאולי זה היה איזה מלאך.

המסקנה שלו מכל האירוע זה "שפעם אחת בחיים הוא היה צריך את הקב"ה והוא היה שם בשבילו, אז מעתה הוא רוצה להיות שם בשביל הקב"ה". באותה שעה הוא לא תכנן להיות דתי אלא החליט להתחיל ללמוד ולחקור את היהדות, ומאז בהמשך הטיול, בכל פעם שהם מצאו בית חב"ד בהודו הם ביקרו בו והשתתפו בסעודות שבת. באחת הסעודות הוא שר בהתלהבות כזאת שמישהו שאל אותו האם הוא 'דתי לשעבר' (דתל"ש)? דותן ענה לו: שהוא "דתי לעתיד" (דלע"ת) ☺

זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא הודה לעצמו שהוא בדרך אל היהדות. משם הוא עשה דרך ארוכה, והיום הוא שליח של הרבי במכללה למינהל בראשון לציון. זוהי המכללה הגדולה ביותר בישראל, והוא מכהן כרב המכללה. בנוסף לכך הוא הפך לאחד הרבנים הפופולריים שעורכים חופות לזוגות צעירים.

לנצח בקרב, להפסיד במלחמה

בפרשת השבוע לך לך, אנו קוראים את הסיפור הזה על אברהם אבינו. החידוש הוא שאברהם אבינו היה הראשון שעשה את זה, והוא זה שסלל את הדרך לכל ה'אברהמים' הבאים אחריו. אברהם נולד לתוך משפחה

וקהילה שכולם בה היו עובדי אלילים, אבל כבר בגיל מאוד צעיר הוא הגיע לתובנה שזה לא רציני, ושכל האלילים הללו אינם אמיתיים. אברהם הבין שמוכרח להיות כוח מניע לכל הבריאה. ומעצמו הוא החל לחפש ולחקור אחרי בורא עולם וכך ההיגיון שלו הביא אותו למסקנה "שיש בעל הבית לבירה זו".

את התגלית הזאת אברהם לא שמר לעצמו אלא הוא התחיל להשפיע על אנשים בסביבה שלו, כמו שהרמב"ם כותב: "כיון שהכיר וידע, התחיל להשיב תשובות על בני אור כשדים, ולערוך דין עמהם, ולומר שאין זה דרך האמת, שאתם הולכים בה² כיון שגבר עליהם בראיותיו ביקש המלך להורגו" (הלכות עבודה זרה, א, יב-יג).

הרמב"ם אומר כאן משהו מעניין. הסיבה שנמרוד רצה להרוג את אברהם לא הייתה כל כך בגלל שהוא שבר את הצלמים אלא יותר בגלל שהוא "גבר עליהם בראיותיו", הוא הוכיח להם מבחינה לוגית שהם טועים ומתעים. הם לא יכלו לסבול את זה ורצו להרוג אותו. קרה לו נס והוא ברח לחרן.

השיטה המוצלחת

כעת אנו מגיעים לפרשת השבוע. כשהוא בן 75 שנים, השם ציווה אותו "לך לך", שילך לארץ כנען. אומר הרבי שבשיטת הפצת האמונה בה' של אברהם אבינו חל שינוי מהתקופה שהוא היה בחו"ל ועד שעלה לארץ כנען.

באור כשדים ובחרן, אברהם ניסה לשכנע אותם שיש אלוקים, והזמין אותם לסוף שבוע במלון יוקרתי, שם הציג הוכחות מהמדע שיש אלוקים. הוא הוכיח להם בראיות שכליות שהעולם עצמו מחייב שיש אלוקים.

אבל כשהוא הגיע לארץ כנען הוא התחיל להשפיע בדרך אחרת. לא רק ראיות שכליות שיש אלוקים אלא "שתל בליבם" את ההכרה והידיעה שיש הקב"ה, הוא חלק איתם את האמונה שלמעלה מהשכל בבורא עולם. זוהי אמונה שמושרשת בעומק הנשמה שלא זקוקה לראיות והוכחות. וזהו

החידוש של אברהם אבינו (לקו"ש ח"כ עמ' 21).

וכך קורה, שכששוכבים במיטה בהודו, עם אינפקציה קשה ברגל והחבר האחרון עוזב אותך, או אז נופל לך האסימון שיש אלוקים.

גם בימינו ישנם תנועות וארגונים שמנסים לקרב ליהדות דרך שכנוע. הם עורכים סמינריונים שבהם הם מוכיחים מהמדע שיש בורא עולם ושהתורה היא אמת, עם הוכחות טובות מאוד.

השיטה של הרבי היא השיטה שאברהם אבינו חידש. אחרי שהקב"ה אמר לו "לך לך", לא להתרכז רק בראיות שכליות והוכחות מדעיות שיש בורא עולם, אלא לתת ליהודי לקיים מצוה שיניח תפילין, שהאישה תדליק נרות שבת, וברגע שיהודי עושה מצוה הוא מתחבר, וכשהוא מתחבר הוא כבר לא זקוק להסברים. הנשמה שלו מתעוררת ומשם הדרך סלולה להתקרבות לקב"ה.

כל אחד מאיתנו הוא "אברהם אבינו" ועלינו החובה והזכות לצאת ולספר לאנשים שיש בורא עולם. זה עובד!